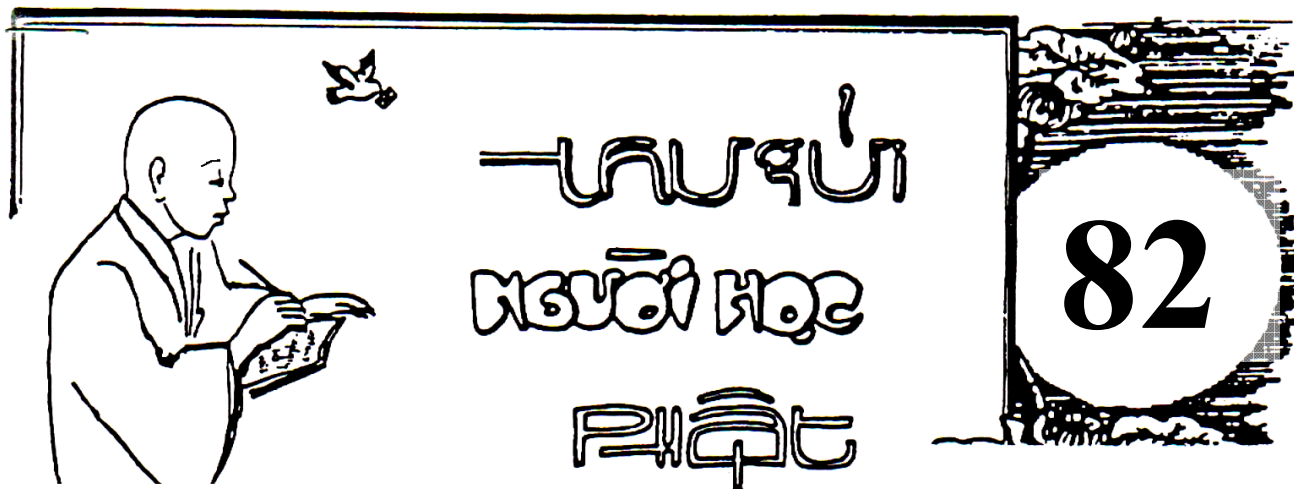

PHÁP-HOÀ PHẬT-TỰ - MẬT-TỊNH ĐẠO-TRÀNG

1107 E. 32nd St. Tucson, AZ 85713 - Tel: (520) 623-8409

Web site: www.PhapHoaTu.com

(Tiếp theo THP # 81)

Đức QUẢN-THỂ-ÂM BỒ-TÁT dạy tiếp rằng :

“Ta cũng cho người biết thêm rằng hiện nay số người được “Thánh Chúng tiếp-dẫn vãng sanh” rất là ít. Trong 1000 người được hộ niệm, vãng-sanh chỉ được một. Số người được đầu thai về cõi lành cũng rất ít. Nếu may mắn được thăng Thiên, chỉ trụ ở Thiên giới được 1 năm mà thôi (khi sống không có tu hành hoặc gây tạo nhiều phước đức chi cả), vì không có đủ “phước đức” nên không thể trụ lâu dài trên cõi Trời hơn được. Còn số người bị “đọa-lạc” (trong 3 ác đạo) ngày càng thêm đông không kể xiết”.

Phải biết thêm rằng :

- Tất cả người được vãng-sanh về Cực-Lạc, sanh lên cõi Trời, đầu thai vào cõi Thần (A-Tu-La, cùng tất cả loại Thần khác), đầu thai lại làm người, hoặc đọa xuống địa-ngục, đọa làm ngựa quỷ và đọa vào loài súc sanh vẫn còn hưởng được sự hồi hướng công-đức từ nơi thân nhân (con cháu 7 đời) của họ khi phát tâm chân thật tu hành, cúng-dường, in Kinh Đại Thừa và làm tất cả những việc lành.

- Nếu Cửu huyền thất tổ (7 đời) đã được vãng-sanh về Cực-Lạc vào được chánh quốc (bên trong Cực lạc) sẽ được vào 3 phẩm HẠ mau hơn. Nếu như may mắn được nằm trong 3 phẩm sen (phẩm Hạ) sẽ được nở ra mau hơn, được lên phẩm sớm hơn. Còn những người được nằm trong Trung phẩm sẽ được thấy Phật sớm hơn, và được đi khắp mười phương cúng-dường chư Phật, và được cùng với chư đại Bồ-Tát đi cứu-độ chúng-sanh. Chứ không phải được “vãng-sanh” rồi là không cần hồi-hướng nữa, thì người đó sẽ nằm trong thai sen vô thí kiếp biết đến chừng nào mới nở ra được.

- Những ai được sanh lên cõi Trời, cõi Thần thì chức phẩm của họ sẽ được thăng-tiến, thời-gian ở cõi Trời, cõi Thần cũng được tăng thêm.

- Nếu được đầu-thai lại làm Người, mặc dù đã qua kiếp đời khác, thay tên đổi họ, thay hình đổi dạng, khác cha khác mẹ, khác phong-tục tập-quán rồi, nhưng A-lại-da thức (là thức thứ 8, vẫn còn giữ hết tất cả những chủng-tử thiện, ác) thì không thay đổi, đó là những NGHIỆP (thiện, ác) đã gây-tạo trong quá-khứ lâu xa về trước... vẫn theo đời-đời, kiếp-kiếp như bóng

với hình; hể hội đủ nhân-duyên là phải trả (món nợ cũ cho oan-gia, trái chủ v.v...)”.

Cho nên,

Có đôi khi ta tự-nhiên cảm thấy thân tâm nhẹ-nhàng, tươi mát và nhận được sự may-mắn, là do nhận được sự **“hồi-hướng công-đức”** của thân-nhân (từ con cháu 7 đời trước).

Thì hưởng-hồ chi chính bản-thân ta kiếp này tự tu, tự sám-hối (cho những tội-lỗi đã gây-tạo trong quá-khứ lâu xa về trước), và làm tất cả những việc lành để trước :

- **Giải những oan-gia, trái chủ** (những người mà ta đã giết, cướp đoạt tài sản, hãm hại cho tới chết) **trong quá-khứ vẫn còn theo đòi nợ máu, nợ tình, nợ tiền vv.....**nên mới vào làm vợ chồng, con cái, cha mẹ, anh em vv..... Bình tâm mà kiểm lại tình cảnh trong gia-đình, thì sẽ rõ ngay.
- **Giúp cho cuộc sống kiếp này được mọi sự may lành, về già không bệnh-tật, lâm-chung chánh-niệm được vãng-sanh về cõi Phật.**
- **Hồi-hướng công-đức cho “thất-thế phụ-mẫu”** thân-tâm được nhẹ-nhàng, siêu thoát, hoặc thăng về cõi Tịnh-Độ v.v...

Tâm Người đời nay quá gian-ác, vì chút danh-lợi mà gây-tạo vô-số tội-lỗi (giết hại thân huệ-mạng (Phật tánh) của người nhiều không kể xiết), **chúng-sanh đang sống trong thời-kỳ “đấu-tranh kiên-cố”, đa phần đều bỏ chánh Pháp (của Phật) mà ham-thích tu-luyện theo TÀ-ĐẠO** (để mau có được thần-thông, mà không cần phải khổ nhọc tu tâm, sửa tánh để đạt thành chánh quả). Do vì thiếu suy-nghĩ, nên đã tự mình chịu trao-đổi cái TÂM và cái “thân huệ mạng” của con NGƯỜI để có được cái THÂN, cái TÂM của QUỶ, và cái thân của THÚ VẬT (hiện nay số người tu-luyện theo tà đạo này nhiều không kể xiết, và hiện có ở khắp nơi trên thế-giới, hang cùng, ngõ hẻm nào cũng có chúng cả).

Cho nên việc chỉ **“CHUYÊN NIỆM PHẬT”** (không có trì chú) và cầu vãng-sanh Cực-lạc của chư Tổ-Sư ngày xưa đã chỉ dạy từ cả trăm năm về trước, là một điều khó có thể thành-tựu được trong đời sống hiện nay ! Bởi vì, tuy còn mang thân của con NGƯỜI, cũng có học-thức, có bằng-cấp cao, có nhiều tiền của, có chức-vị lớn trong xã-hội, có gia-đình con cái, đi đứng, ăn nói giống như con người, nhưng TÂM-TÁNH của họ đã không còn THIỆN như trước kia nữa (nhân chi sơ tánh bốn thiện), không còn chút **“tình-người”** nào nữa cả, và chính tay họ đã :

Lấp bít hết con đường lên cõi Trời, về cõi Phật A-DI-ĐÀ ở Cực-Lạc quốc, và mãi-mãi không còn được đầu-thai lại làm thân Người nữa !

Vì thế, phương-cách **“hộ-niệm”** của Bảo-Đăng trước kia đã giúp cho người không bị **“đọa 3 ác đạo”**, và tùy theo tâm nguyện của họ muốn sanh về cảnh-giới nào thì hộ-niệm giúp họ về cõi đó, nhưng ngày nay vì đa phần TÂM của người đã chuyển, không còn THIỆN như xưa nữa, nên Bảo-Đăng không thể nào HỘ-NIỆM giống như trước được, vì trong Tâm-thức của họ không còn tha-thiết mong cầu vãng-sanh về cõi Phật, cõi Trời và cõi người nữa, thân tuy còn sống nhưng thần-thức và tâm-ý của họ đã **“ký-thác”** vào 3 ác đạo (địa-ngục, ngạ-quỷ, súc-sanh) NGHIỆP đã ĐỊNH rồi, không chuyển được.

Hiện nay, trên thế-gian có vô-số VONG-LINH vất-vuông, đói lạnh, không chỗ ở, không thân-nhân nhìn-nhận nhiều không kể-xiết, đang lan-tràn khắp mọi nơi, mọi nhà, nhất là trong

nhà thương, chỗ chờ chết (*hospice*) bệnh nhân đang bị lâm vào trong cảnh không làm chủ được thân xác.

Xác đang chờ hu-hoại lần đến chết. Thần-thức (*của 3 hồn chánh*) đã xuất ra khỏi xác rồi. Chín vía đang còn trong xác (*từ 2 tiếng cho đến 8 tiếng mới xuất ra hết*), thức A-lại-da đi sau cùng sẽ mang hết **“nghiệp lực”** (*thiện, ác*) xuất ra chỗ nào thì hơi nóng sẽ tụ ở chỗ đó (*để biết rõ họ sẽ thác sanh về cõi nào*).

Trong thời-gian chờ-đợi (*suốt 8 tiếng*) sẽ có hàng-hà sa-số vong-linh đang tranh nhau giành-giật chiếm xác để vô ở. Nếu như có xác mà ngũ tạng còn tốt thì chúng sẽ giúp cho **“tĩnh”** trở lại, nằm một chỗ để hưởng sự ăn, uống trên giường bệnh nhiều tháng, năm ... hoặc cho đến khi nào cái xác hư-thối, không còn xài được nữa, thì chúng mới chịu xuất ra, rồi kiếm những người sống khác mà hạp với họ, người bệnh khác, hay kẻ đang chờ chết khác để nhập vào nữa...

Cho nên, phương-cách NIỆM PHẬT để HỘ-NIỆM bây giờ không còn được hiệu-quả, suông-sẻ, yên lành như trước nữa. Cần phải có đầy-đủ TÂM LỰC, ĐỨC-LỰC, TRÍ-LỰC, THẦN-LỰC và ĐẠO-LỰC thì mới có khả-năng cứu-độ và hộ-niệm được cho người (*sống, lẫn người đã chết*) thoát khỏi 3 ác-đạo.

Tuy biết làm Phật sự trong thời buổi này rất u là gian-nan, khó nhọc, tiếng chê thì nhiều, tiếng khen thì ít, nhưng Bảo-Đăng đã không quản-ngại khó-khăn, cực-khổ, không chấp vào lời khen chê vô nghĩa, mà vẫn kiên tâm, trì chí ngày đêm tinh-tấn tu-tập để không phụ lòng từ-bi chỉ dạy của Bồ-Tát, của Tổ-sư và nguyện với Phật :

- **Bảo-Đăng sẽ là một đứa con ngoan của Ngài, nhất dạ hoằng-truyền Mật-Tịnh pháp-môn giúp cho những người hữu-duyên, đền ơn lên 3 ngôi Tam-Bảo cho đến hơi thở cuối.**

Tóm lại, muốn sanh về cõi Cực-Lạc thật không phải chuyện đơn-giản. Không phải ai Niệm Phật cũng được vãng-sanh ! Niệm Phật cả đời còn chưa **“cảm-ứng”** với Phật, chưa được thấy Phật, chưa nghe được tiếng nói của Phật, hoặc thấy được cảnh giới Cực-lạc và được Phật “thọ-ký”, hưởng-hồ chi được về Cực-Lạc ngự Liên-Hoa cùng ngồi chung với chư Phật, chư đại Bồ-Tát, và cùng đi với quý Ngài cứu-độ chúng-sanh ư ?

Hạnh làm Người (*nhân, lễ, nghĩa, trí, tín*) đã khó làm, thì nói chi đến hạnh Bồ-Tát (*có tâm nguyện cứu-độ chúng-sanh*) thì lại càng khó hơn.

Người ngày nay **“thọ Bồ-Tát Giới”** thì quá nhiều, mà thực hành **“hạnh Bồ-Tát”** thì lại quá ít ỏi.

Người chân-thật niệm Phật muốn bảo-đảm vãng-sanh, quyết-định phải phát tâm **“Vô-Thượng Bồ-Đề”** và **“thực hành Bồ-Tát hạnh”** trên cầu thành Phật quả, dưới cứu-độ chúng-sanh, và đem pháp-môn Mật-Tịnh giảng-giải, phổ-biến rộng ra cho người người phát-tâm tu-niệm.

Chúng ta phải biết rằng :

- **Niệm Phật để mong được thành Phật** (*vì có tâm nguyện cứu độ chúng sanh*).

Mà nếu như :

- **Đại Tâm Bồ-Đề không phát, Bồ-Tát hạnh cũng không có.**

Thì :

- Niệm Phật để làm chi ?

Nếu như người niệm Phật nào mà không tu được **“BỒ-TÁT HẠNH”**, không phát-tâm Đại-Thừa cầu đạt được quả-vị **“Vô-Thượng Bồ-Đề”** để độ-tận chúng-sanh, lại chỉ thích nói lời cao siêu trên môi miệng theo cách **“cuồng Huệ”**, thì tâm của người ấy không xứng-hợp với bản hoài của chư Phật, ắt sẽ chẳng được vãng-sanh về cõi Cực-Lạc Tịnh-Độ, chỉ đủ sức **“giao trồng được căn-lành nơi các cõi Nhân, Thiên”** trong những kiếp sau mà thôi. Nghĩa là vẫn còn bị kẹt lại trong biển khổ sanh-tử luân hồi !

Chúng ta nên biết rằng:

- **Người được về Cực-Lạc là người đã có sẵn cái tâm “Hạnh Bồ-Tát”, có tâm “Đại-Thừa” cầu thành Phật quả để đi cứu-độ chúng-sanh, sau khi được vãng-sanh về Cực-Lạc.**

Vì vậy, trong khi còn làm một chúng-sanh đang tu Tịnh-Độ, chúng ta cần phải chuẩn-bị hành-trang cho bản-thân trước khi về cõi Phật, như là tập xả bỏ mọi duyên đời ràng-buộc, giữ tâm bất động trước mọi hoàn-cảnh trái ngang, khởi lòng **“Tù, Bi, Hỷ, Xả”** với những oan-gia, trái-chủ. Và thực-hành **“hạnh Bồ-Tát”**, trước tự độ mình, sau nữa đem tất cả sự hiểu biết về Tịnh-Độ pháp-môn và kinh-nghiệm giảng-giải rõ-ràng cho người khác học hiểu, in kinh Đại-Thừa phổ-biến rộng khắp nơi v.v...

*Khuyên được hai người tu,
Sánh bằng mình tinh-tấn.
Khuyên được hơn mười người,
Phước đức mình vô-lượng.
Bằng khuyên trăm ngàn người,
Gọi là chân Bồ-Tát.
Lại khuyên hơn số ấy,
Tức Phật A-DI-ĐÀ.*

Trong Kinh Đại Bảo-Tích Phật dạy :

- **Nếu có người trong mỗi ngày thành-kính nhất-tâm xưng niệm danh-hiệu công-đức của Như-Lai, người này có thể lìa sự tối-tăm (tức vô-minh, ngu-si), lần-lần sẽ đốt tiêu những phiền-não (nhưng tâm phải thanh-tịnh, khi niệm Phật thì mới có kết quả).**
- **Nếu có người xưng-niệm A-DI-ĐÀ PHẬT sẽ trừ được “ngũ nghiệp” (khẩu nghiệp ác) chẳng lương không (chẳng uống công), có thể đốt tiêu hết tất cả phiền-não, nghiệp-chướng (nhưng phải sửa những tánh xấu, cái chấp kiên cố của mình).**
- **Nếu có người nào được nghe (nghe người khác niệm mà phát-tâm hoan-hỷ, tùy-thuận không ngăn-cản) danh-hiệu của chư Phật, thì lìa được các sự tối-tăm, u-ám, cùng với người xưng niệm A-DI-ĐÀ Phật kia, đồng là “nhân” của giải-thoát Niết-Bàn (thí-dụ người câm, bệnh không niệm được, chỉ nghe người khác niệm mà hoan-hỷ tán-thán, cũng được giải-thoát ra 3 ác đạo (nhưng tâm phải thành-kính, chân thật)).**

Cho nên :

- Niệm Phật thì thành Phật.
- Niệm chúng-sanh thì thành chúng-sanh.

Niệm sân-hận, gây-tạo nhiều việc ác từ nơi Thân, Khẩu, Ý, tâm luôn cố-chấp (*giữ chặt những điều sai trái, không chịu xả bỏ, mà cứ nghĩ rằng “Tôi không có lỗi gì cả”*) thì sẽ bị đọa lạc trong 3 ác đạo. Phải nhớ rằng :

- Người có lỗi, ta không lỗi.

Ta có lỗi, bởi chê khinh !

Cũng vậy, nếu có cái tâm thương súc-sanh thì sẽ làm bác-sĩ thú-y. Còn có tâm thương chúng-sanh thì sẽ làm Phật. Mà muốn làm Phật thì quyết-định phải Niệm Phật cho đến mức :

- Thường được tâm thanh-tịnh.
- Thường có được Tứ vô-lượng Tâm, và Bồ-Tát Tâm.
- Thường an-trụ được trong Phật pháp.
- Thường được thấy Phật, cảm ứng đạo giao.

Và được Phật thọ ký.

Ai niệm Phật đã lâu năm mà không thấy linh-ứng, hoặc kiến-hiệu chi cả, thì phải quán-sát lại Tâm mình mà:

- Sanh lòng tà quý (*hố-thẹn*).
- Biết “sám hối” lỗi xưa, tránh lỗi sau.
- Biết xa lìa điều ác.
- Biết làm những việc lành, và khuyên bảo người tu hành làm việc lành.
- Biết thường xuyên tự răn nhắc, cảnh tỉnh lấy mình.
- Trì Chú thật nhiều để cho tâm được trong sáng và có đầy đủ “Thần lực”, mới nhận diện được chánh pháp, tà pháp, chánh nhân hoặc tà nhân một cách chính xác.
- Nhất tâm “niệm Phật” không thối chuyển, bền lòng “Tín, Nguyện, Hạnh” không lui sụt.
- Khởi lòng “Tù, Bi, Hỷ, Xả” (*tứ vô lượng tâm*).
- Thực hành “Bồ-Tát hạnh” một cách dũng mãnh (*làm lợi cho người mà tổn mình*)
- Phải có chánh tâm, chánh ý, có trí huệ để phân biệt rõ được chánh, tà.

Nếu chúng ta thường xuyên thực hành những điều trên thì khi lâm chung ắt sẽ được nhập vào trong cảnh – “Trời Tây (*Cực-Lạc*) đài báu đã ghi danh” rồi vậy!

Phải biết :

- **Chư Phật, chư Bồ Tát không thể nào cứu được những chúng sanh có “tâm ác, khẩu ác, ý ác”.**
- **Ma Vương không thể nào giết hại được những chúng sanh có “tâm hiền lành, tu hành chân chánh”, biết ơn và biết báo ơn cả.**
- **Phật và Ma vương cũng đều thuận theo cái “tâm thiện, tâm ác” của chúng sanh mà ban cho họ được như ý mà thôi.**
- Cho nên, hễ chúng sanh có “tâm ác” nhiều, thì Ma-vương cho quyền thuộc tới gặp. Thiên tai liên tục kéo đến ban cho họ được như-ý muốn.
- Còn chúng sanh có “tâm thiện” nhiều, thì Phật, Bồ Tát, chư Thiên đến cứu. Mưa hòa, gió thuận, cửa nhà an vui, sở cầu được như ý muốn.

Bảo-Đẳng xin chư Phật-tử đang tu MẬT-TỊNH pháp môn, nên bình tâm xét lại mà gác bỏ những việc vừa ý hay không vừa ý, việc phải quấy, đúng cùng sai. Miệng không còn chửi

mắng, nói ác cho người. Ý không nghĩ xấu, ác cho người, và tâm luôn tưởng nhớ đến Phật, luôn nghĩ đến việc giúp người. Ta cũng nên kiểm tâm mình từng phút giây xem còn “NHÂN TÌNH” không (*hay đã mất hết rồi*) mà phát tâm tu sửa lại.

Và nên nói ít một câu chuyện niệm nhiều câu Phật.

Mong chúng ta tích cực trì Chú nhiều hơn nữa, phải **“Tận tâm, Tận lực, Tận cường”** để được hiện đời vượt ngang qua ba Cõi (*Trời Dục giới, Sắc giới, Vô Sắc giới*) thành tựu việc vãng sanh, dự phần trong 9 phẩm sen nơi cõi Cực Lạc và sẽ thành Phật ở tương lai.

Suốt gần 30 năm làm Phật sự và sống trong đường đạo, Bảo-Đăng được thấy, biết phần nhiều Phật tử đi đến rất nhiều chùa, gặp gỡ rất nhiều danh Tăng, niệm Phật gần suốt cuộc đời, trì Chú cũng rất lâu năm, tụng Kinh tu hành cho tới già... mà vẫn chưa thấy được Phật, chưa cảm ứng đạo giao với Bồ-Tát, chưa làm được một Phật sự gì để cứu-độ người, báo đền lên Tam-Bảo cả, thân tâm ngày càng đen tối, ích-kỷ, ganh-tỵ, tham, sân, và cố-chấp vẫn lầy-lùng v.v...

Vì thế:

Qua 3 phần giảng giải phương cách tu tập đúng pháp ở trên về việc **Sám hối, Trì Chú và Niệm Phật**, một lần nữa, Bảo-Đăng xin kết lại và nhấn mạnh một điều cương quyết rõ ràng :

- Nếu muốn sống một cuộc đời bình thường của “nhân loại”, thì cứ để **“nghịệp-lực”** dẫn đường cho cuộc sống, và sau khi chết, “nghịệp lực” cũng sẽ dẫn đường trong sáu nẻo luân hồi (*như thế thì không cần bàn luận làm chi!*)
- Còn như những người có cái TÂM muốn **“thăng hoa”**, muốn **“giải thoát”** ra khỏi 3 nẻo, 6 đường, muốn vãng sanh, **thành Phật, thành Bồ-Tát**, thì bắt buộc phải đạt được 2 điều kiện tối ư quan trọng cho sự giải thoát như sau :

1. Phải TU-TÂM

2. Phải SỬA TÁNH

Nghĩa là :

a. Phải giữ TÂM mình cho “Bình lặng”, cho trong sạch, giữ tâm cho thanh tịnh, Tâm đồng tử (*tâm tron tru không gút mắc, không chấp lời, không chấp tướng, không chấp ngã*), tạo Tâm Bồ Tát cho thật lớn và Tâm Bồ đề cho thật kiên-cố.

b. Nhưng, tâm tuy có trong sáng, có phát tâm Bồ đề, có tâm muốn cứu độ thân nhân, và có tâm muốn vãng sanh Cực Lạc, nhưng TÁNH lại còn quá nhiều gút mắc, ngã chấp vẫn còn quá nặng, Tánh còn tham, còn sân, không thật thà, nghi ngờ từ câu nói, còn ganh tỵ, cao ngạo v.v...

Có người chuyên lắng nghe “Tâm, Ý” của người khác, mà không hề lắng nghe vào “Tâm, ý” của chính bản thân, thì những TÁNH không tốt ở trên sẽ **“dấy”** vào và xâm chiếm hết những cái TÂM (*ham muốn*) đó. Cho nên mới chiêu cảm ra những điều trắc trở trong cuộc sống, từ trong gia đình cho tới ngoài xã hội và khảo đảo trong đường tu tập, khó mà gặp được Minh sư, thiết hữu, đầu đã có gặp nhưng cũng không được bền lâu.

Nếu như không diệt những tánh cao ngạo, và cố chấp đó, thì cũng như tự tay mình mở cửa “TÂM” mình để cho Ma Quỷ vào xâm chiếm, cướp hết những cái TÂM lành đó đi một cách dễ dàng.

Phải biết, TÁNH là chìa khóa để mở cửa TÂM.

Hễ TÁNH tốt, thì TÂM trong sáng hiện bày. Còn như TÁNH xấu ác nhiều hơn cái TÂM thiện, thì sớm muộn gì cũng sẽ biến cái Tâm thiện kia trở thành xấu ác.

Ví dụ như người không có Tâm đối-trá, nhưng vì có nhiều TÁNH “tham” nên đã đề, át cái tâm tốt biến thành ra tâm đối trá.

Tâm và Tánh cùng là một, tuy khác nhau nhưng không rời nhau, Tâm bổ túc cho Tánh, Tánh bổ túc cho Tâm, cũng giống như nước với bọt vậy.

Muốn được vãng sanh, muốn đạt thành đạo giải thoát, tất cả những TÁNH xấu đều phải sửa; sửa từ chút một, sửa từng lời nói, từng cử chỉ, từng hành động; sửa từng ngày, từng giờ, từng phút... Sửa tất cả những Tánh gì mà người đời đang mắc phải và Thần Thánh chê bai.

Con đường tu tập có rất nhiều chông gai và thử thách. Nếu không có những sự thử thách, khảo đảo trong cuộc sống, thì sẽ không biết được mình TU tiến tới đâu, tâm mình thánh thiện như thế nào ? Những thử thách được ví như những bài thi nhỏ nhỏ để giúp cho người tu-tập hiểu rằng :

- Con đường mình đang đi nó tiến thoái ra sao ? Những cái tánh bảo thủ, cố chấp, sân hận của mình có lầy-lùng hay không (*khi bị mất mát những gì trong cuộc sống*) ? Mình vẫn còn giữ được cái TÂM “an bình”, cái TÁNH vẫn nhẫn nhịn (*vì hiểu rõ được cái lý “nhân quả”*) hay không?

Kể đến, xem lại sự tu tập của mình nên sửa đổi như thế nào để giúp cho đường tu ngày càng tăng tiến hơn.

Nếu tu mà không “sửa”, không “hoán chuyển”, sẽ không được lợi ích và không tiến đạo, trước sau vẫn đứng dậm tại chỗ.

Phải cần để ý rất nhiều những Tánh tình thay đổi của mình. Dù là một điều nhỏ, một điểm nhỏ như một hạt bụi, nó cũng sẽ liên kết nhau thành một sợi giây dài không rời nhau. Nó đã kết chặt từ vô thi kiếp cho đến kiếp này và sẽ kết mãi cho đến những kiếp về sau. Vì thế, Ta cần phải “NHÂN”, phải “KIÊN TRÌ” để “SỬA” những “TÁNH” xấu đó trở thành thuần chân để hợp với những “TÂM” thiện vốn sẵn có của mình.

HỎI:

- *Tại sao có nhiều người tu-hành tinh-tiến, làm nhiều Phật sự, nhiều việc thiện, lại trì Chú rất lâu, niệm Phật cũng rất nhiều năm, nhưng Tánh tình ngày càng sân si, càng cố chấp, bảo thủ, tay vẫn cầm chuỗi niệm Phật mà dần-dần đi vào đường tà lúc nào không hay biết ?*

ĐÁP:

- Tuy có Tâm Tu hành, có Tâm muốn cầu được vãng sanh, trong cuộc sống cũng đã gặp quá nhiều gian khổ, nhưng cũng lại có quá nhiều “Tánh” xấu, Tánh sân, Tánh cố-chấp, Tánh bảo thủ, Tánh hay nhìn vào “lỗi” của người và “tìm lỗi” của người để chỉ trích, nhiều hơn là nhìn vào lỗi của mình và nhận lỗi để sửa; cho nên việc tu tập vẫn không thể tiến-triển như mình mong mỏi được.

Chúng sanh từ vô-thi kiếp trôi lăn trong vòng sanh tử luân hồi... mang chứa biết bao nhiêu là nghiệp quả, xấu có, tốt có, danh-vọng càng cao, quyền càng nhiều thì nghiệp tạo ra càng lầy-lùng, dày đặc. Đời này nối tiếp đời kia, kiếp này qua thì kiếp kia tới, nghiệp quả chồng chất, sâu

dày, muốn cạo rửa không phải là điều dễ dàng như người đời nghĩ.

Đức Bổn Sư Thích-Ca-Mâu-Ni Phật khi còn tại thế cũng đã rất ngậm ngùi trước nghiệp quả mà chúng sanh đã tạo ra không ngừng nghỉ. Đức A-Di-Đà Phật cũng đã tiếp tay cùng với chư Phật để tiếp rước chúng sanh có Tâm hướng thiện muốn thoát kiếp luân hồi, tìm đường giải thoát. Pháp môn Niệm Phật cầu được vãng sanh về miền Cực Lạc, do đây được đa số chúng sanh hưởng ứng và hành trì.

Qua nhiều tháng, nhiều năm và nhiều giai đoạn, trải qua bao nhiêu thăng trầm trong đạo Pháp, số người hành trì Pháp môn niệm Phật càng ngày càng gia tăng. Nhưng than ôi, con số chúng sanh thật sự vãng sanh về Cực Lạc đã không được xem là đáng kể, nếu không muốn nói là quá ít ỏi. Hòa-Thượng Thích Thiên-Tâm đã nhận biết ra rằng:

- Nếu chỉ thuần Niệm Phật, tức là chỉ nương vào Phật-lực thì người tu sẽ không thể cất mình bay bổng được.

Vì sao ?

Vì những lý do sau đây :

1. Bảo Đăng đã đề cập ở đoạn trên, mỗi chúng sanh đều bị trì-trệ rất nặng bởi nghiệp quả, nó không khác gì hòn đá lớn. Chư Phật và Bồ-Tát tình nguyện kéo mình lên, nhưng hòn đá cứ “trì” trở xuống. Hai lực trì kéo cứ đi ngược nhau mãi, mà chúng sanh thì “ù-lì” không tiếp sức với chư Phật và Bồ Tát để phóng mình lên, do đó không có cách gì Phật và Bồ-Tát cứu độ cho hành giả (người tu) đó được.
2. Trong tiến trình “**trả nghiệp**” và “**tạo nghiệp**”, có biết bao nhiêu sự khó khăn, gian khổ và trắc trở xảy ra trong cuộc sống, cũng như trong đường đạo do nghiệp lực chiêu cảm, hành giả phải gánh chịu bao điều phiền muộn và bao cảnh trái lòng, khiến cho nghiệp dữ chỉ có tăng chứ không có giảm, lòng tin vào lời Phật dạy cũng từ đó mà từ từ biến mất hoặc giảm thiểu rất nhiều.
3. Do thiếu ý-thức về “**ngiệp quả**”, lại không tin nhận được ý niệm “**nhân**” và “**quả**”, lại không đề nện được những tánh xấu, sân hận của mình để nó ngày càng bộc-phát lên, nên cuối cùng để mặc cho “**ma đưa lối quỷ dẫn đường, xăm xăm tìm chốn đoạn trường mà đi**”.

Cục đá nghiệp quả vốn đã quá nặng, nay thì càng nặng hơn, khó lòng mà cất lên được. Miệng niệm Phật nhưng lòng niệm ma tà, vậy thử hỏi Phật nào đến rước, Bồ-Tát nào đến cứu độ ?

Hòa-Thượng Đại-Ninh Thích Thiên-Tâm đã khẳng-định rõ rằng:

- Muốn niệm Phật có kết quả, an-lành tới ngày cuối của cuộc-đời có Phật, có Bồ-Tát đến rước về Cực-Lạc, người tu bắt-buộc phải kiêm thêm trì-Chú !

Tại sao?

1. Vì câu Thần Chú có công năng rất thâm-sâu, diệt nghiệp rất mạnh không thể nghĩ bàn. Đó là tâm ý của Phật và Bồ-Tát gửi lại cho chúng sanh có duyên lớn trên con đường tìm cầu giải-thoát. Các Ngài cũng biết sự gian nan khó nhọc trên bước đường tu tập và cũng hiểu rõ sự yếu-đuối, nhu-nhược của chúng sanh, e rằng khó lòng hoàn tất ý nguyện vãng-sanh. Cho nên, chỉ cần ai biết “**tận tâm**”, “**tận lực**”, “**tận cường**” thì sự tu tập sẽ

mang đến một kết quả vô cùng mỹ-mãn ở phút lâm-chung.

2. Câu **Thần Chú** được ví như vòi nước cực mạnh, đủ sức để đánh bật lên tất cả những cặn-cáu bám cứng dưới đáy thùng nghiệp quả. Cặn-cáu có tróc ra, thì cái thùng mới nhẹ đi được. Khi Phật, Bồ Tát kéo thùng lên, thì cái lực trì xuống cũng sẽ giảm đi rất nhiều. Khi đó chỉ cần chúng sanh nhún mình nhảy lên thì lo gì không bay bổng được.
3. Tuy nhiên để tiến tới kết quả trên, người tu cần phải hoàn-tất hai công việc, đó là :

“Rửa Tâm” và “Sửa Tánh”.

A. Thế nào là “Rửa Tâm” ?

Người trì Chú sẽ nhiếp được THÂN, KHẨU, Ý bằng câu Thần Chú, từ-từ sẽ định được tâm, không còn chạy vòng vo, tâm sẽ từ-từ lắng động, các phương sáng rực lên, giúp soi thấu được Tâm mình để thấy đó là :

- Tâm tốt hay Tâm xấu,
- Tâm thiện hay Tâm ác,
- Tâm chánh hay Tâm tà.

Người đã sẵn có Tâm chân thật, hiền lành, chất phác, thì việc **Rửa Tâm** sẽ nhanh chóng hơn và mỗi khi trì Chú sẽ mau giúp cho thân tâm được an-bình, nhẹ-nhàng, phát sanh được thần-lực cực mạnh, trong sáng, có khả-năng đưa người trì Chú đi lên và dễ dàng giao-cảm với Phật, Bồ Tát.

B. Thế nào là “sửa Tánh” ?

Người ta thường nói “cha mẹ sanh con, trời sanh tánh”. Thật sự ra, ông trời không có gán cho ai một cái tánh nào cả. Cái Tánh mà mình có ở hiện kiếp này là do :

- a. Tập khí của đời trước
(Thí dụ: trong tiền kiếp mình đã từng là một cấp chỉ-huy rất độc-tài, hoặc đánh đập người, thì trong hiện kiếp này mình sẽ có tánh sân hận, độc tài, ích kỷ, và cố chấp, nên ít thông-cảm với người khác.)
- b. Do nghiệp lực mình đã tạo ra trong tiền kiếp...
- c. Do thói quen xấu lập đi lập lại nhiều lần rồi thành Tánh xấu, khó sửa đổi.

Dù được thành hình dưới dạng nào đi nữa, tánh vẫn là một gánh nặng lớn lao, một cục đá khổng lồ làm cản đi sự thăng-hoa cho cả hai con đường Đời lẫn Đạo.

Cái **“Tánh”** cần sửa mà chúng ta đang đề cập nơi đây chính là Tánh cố chấp.

Người tu không thể nào niệm Phật có kết-quả khi mà còn quá nhiều Tánh xấu trong người.

Như đã trình bày ở đoạn trên, nếu niệm Phật mà chỉ để trông nhờ vào tha-lực của Phật A-Di-Đà kéo mình lên, còn cục đá khổng lồ (*những Tánh xấu*) của mình cứ lôi mình xuống, như vậy thì làm sao Phật và Bồ-Tát có thể kéo mình lên được ?

Muốn có kết-quả tốt trong việc niệm Phật, ngoài việc sửa **Tánh xấu** ra, cần phải trì Chú, dùng câu Thần Chú (*Diệt tội*) để “rửa Tâm” mình. “Lực” của Thần Chú cũng giống như sức mạnh của vòi nước, làm bật lên hết cặn-cáu chõng chất từ nhiều đời, nhiều kiếp (*của những tánh xấu*), thùng nước vô-minh từ vô-thỉ kiếp đến nay, giờ được quấy đục, không thấy được một chút nước trong nào.

Đó chính là lúc mà người tu cảm-giác nghiệp lực đổ ra, càng trì Chú càng bị khảo-đảo, gặp nhiều trắc-trở, khó-khăn trong cuộc sống và ngay cả trong đường đạo nữa. Đôi lúc ta chợt có ý tưởng là mình đang bị lừa-gạt, đi vào một đường hầm không có lối thoát, đầu óc rất hoang-mang, mờ-mịt. Đứng vào thời điểm tranh tối tranh sáng đó, kẻ gian mới xuất-hiện để tìm ra ai là người đang bỏ ngõ, mở rộng cửa Tâm mà dễ dàng “thòp bắt” người đó.

Một lần nữa Bảo-Đăng ân-cần nhắc lại, chúng ta phải luôn ghi nhớ câu:
Tu tập là phải **“tận tâm”, “tận lực”, “tận cường”**.

1. Phải **“tận tâm”** để trái tim luôn quy-hướng về chư Phật và Bồ-Tát trong bất cứ hoàn cảnh nào, **trong bất cứ tình-trạng nào**, vẫn luôn luôn nguyện cầu được vãng-sanh Cực Lạc, đừng bao giờ quên.
2. Phải **“tận lực”** để chứng-minh với chư Phật và Bồ-Tát là mình trọn lòng tu-tập, dốc hết toàn lực, toàn sức để uống từng lời Kinh, ngậm từng lời Chú cho xứng-đáng với lòng mong-mỏi của các đấng Từ-Bi.
3. Phải **“tận cường”** để mang hết sức mạnh tiềm-ẩn trong thân-xác, trong tâm-linh mà chiến đấu, phá ma quân, đặc biệt là ma của chính bản-thân mình (*cũng chính là nói những **Tánh xấu** trong con người mình*). Cường lực đó cũng phải đủ mạnh để ngăn chặn sự tấn-công ồ-ạt của ma quân trong thiên-hạ nữa.

Trước cứu mình, sau cứu người, đó vẫn luôn-luôn là bản hoài của chư Phật và chư đại Bồ-Tát.

Một khi đã thực-hành đúng với câu : **“tận tâm”, “tận lực”, “tận cường”** thì tức khắc Tâm mình sẽ lắng động, càng trì Chú liên tục với tất cả sự dũng-mãnh, không sợ sệt, không lo-âu, không nghi ngờ, không phân biệt, thì những khó khăn khảo đảo sẽ lần lượt bị đẩy lui, hành giả sẽ từ-từ tìm lại sự an-bình, tự-tại. Thùng nước vô-minh kia từ-từ được lọc sạch, những nước dơ đã từ từ tràn được ra ngoài.

Giai-đoạn **“Rửa Tâm”** đã xong, giờ thì bước qua giai đoạn **“Sửa Tánh”**.

Nên nhớ rằng:

Tánh là chìa khóa để mở cửa Tâm.

1. Tánh ích-kỷ, bòn-xén sẽ mở Tâm hẹp-hòi, tham-lam...
2. Tánh cầu-nhàu, lâu-bầu, khó chịu, sẽ mở Tâm sân, Tâm hận, Tâm cố chấp...
3. Tánh hay ganh-ty, đố-ky sẽ mở Tâm ghen-ghét, mong cầu, v.v...

Tâm và Tánh không bao giờ có thể tách rời nhau, có thể được ví như nước với bọt vậy.

Tánh không phải chỉ sửa qua loa, cho lấy lệ, mà phải sửa thật kỹ càng, như đang thêu từng hạt bụi nhỏ ! Đừng khi-thị những hạt bụi nhỏ ấy, vì từng hạt bụi sẽ kết thành hạt cát, từng hạt cát kết thành hạt sỏi nhỏ, từng hạt sỏi nhỏ sẽ lớn dần thành viên đá nhỏ, từng viên đá nhỏ kết chặt thành viên đá lớn và rồi một lúc nào mình không hay, viên đá đó đã trở thành cục đá to, sức nặng trăm cân, ngàn cân, kéo cuộc đời mình chìm xuống hố sâu, vực thẳm ... Lúc đó thật đáng tiếc !

Tánh được sửa, được trau-chuốt thì tâm cũng sẽ được sáng hẳn lên. Tâm có trong sáng thì

cuộc sống tâm linh mới có cơ hội thăng-hoa và sự cảm-ứng đạo-giao với các đấng Từ-Bi không còn là chuyện không tưởng nữa.

“Trì Chú” là mong mỏi được hưởng trọn vẹn **“tâm-ý”** của chư Phật và Bồ-Tát, do đó nếu Tâm bị lu mờ, Tánh tình loạn động, xấu ác và cố chấp thì làm sao giao cảm với các đấng Từ-Bi?

Tâm đã sáng tỏ, Tánh ý được bình-lặng, việc niệm Phật sẽ ít bị mọi chướng ngại, con đường vãng-sanh sẽ bớt nhiều chướng duyên, hành giả có thể an-nhiên tự-tại thăng tiến trên bước đường giải thoát.

Tóm lại,

Những Phật tử đang trì Chú phải ghi nhớ rằng :

- Câu Thần Chú có công-năng rất là thâm sâu, và diệt nghiệp mạnh không thể nghĩ bàn. Thần-lực của Chú sẽ giúp cho người trì Chú “rửa Tâm, rửa Tánh” một cách cực mạnh. Nhưng nếu không biết xử-dụng Thần Chú đúng pháp, thì cũng giống như con dao 2 lưỡi, có thể làm tánh của mình trở thành tốt hoặc xấu.

Ví dụ :

- Nếu như người có Tánh tốt, Tâm chân thật, mỗi khi trì Chú sẽ giúp rửa hết nghiệp tội một cách nhanh chóng, giúp cho thân tâm luôn được an-bình, nhẹ nhàng, và phát sanh ra được thần lực cực mạnh, trong sáng, có khả-năng đưa người trì Chú đi lên một cách nhẹ nhàng, và bay thẳng đến đất Phật.
- Còn người có những Tánh xấu, cố-chấp quá nặng mà trì Chú, thì làm cho những Tánh xấu (*tiêm ẩn tận đáy lòng*) bùng lên, lộ hết ra cũng thật nhanh chóng, đưa người đi ngược lại và bay thẳng xuống vực sâu, nhất là cái sức hút (*chiêu-cảm*) với phần vong-linh một cách cực mạnh. Cho nên đa phần những người đang tu hành đều bị phần âm dựa, nhập dễ-dàng là như vậy.
- Chú không phải vì trì chú mà bị bệnh, bị điên khùng đâu !

Muốn được vãng-sanh, muốn về đất Phật, muốn được thành Phật và muốn cứu độ chúng-sanh, trước tiên phải cứu độ chúng-sanh của tự bản thân, được rồi mới có thể giúp được những chúng-sanh khác.

Vòi nước cực mạnh của câu Thần Chú có năng lực làm tróc ra được những lớp cặn-cáu đóng cứng và dầy đặc nằm tận đáy thùng của Tâm đã từ vô-thỉ kiếp cho mãi đến kiếp này, trải qua gần hết đời người, cũng chưa hề được xúc hoặc rửa sạch bao giờ.

Sau khi những lớp “cặn-cáu” (*dơ thôi*) được tróc hết lên rồi, cần phải an nhẫn, phải nhịn và phải chịu nhục (*vì dơ thôi nên bị người đời cười chê, chỉ-trích v.v... cũng giống như nghiệp nạn của Thầy Thích Hải-Quang vậy*), cứ an-nhẫn mà tu tập (*trì Chú cho thật mạnh, thật chuyên cần*) để những lớp dơ, đục, cặn-cáu đó tiếp tục tràn hết ra ngoài... Từ-từ rồi sẽ thấy nước trở nên trong hơn... đến ngày cuối của cuộc đời, sẽ được nghiệp dứt, tình không, tâm thể nhẹ-nhàng, trong sáng. Chừng đó đối nghiệp vãng-sanh về cõi Phật dễ dàng (*đôi khi không cần phải được hộ-niệm!*).

Giai đoạn kế tiếp là :

- Sau khi được vãng-sanh về đất Phật rồi, cũng còn phải tu-tập **“hạnh Bồ-Tát”** để thành một vị Bồ-Tát (*ngang hàng với Bát-địa Bồ-tát*) ở Cực-Lạc. Vị Bồ-Tát đó sẽ tu-tập tiếp để lên được **“Nhất sanh bồ-xứ”** (*như đức Bồ-Tát Di-Lặc vậy*).

Đây ý nói là :

- Chúng-sanh chúng ta đang tu-tập, cần phải tẩy hết những lớp cặn-cáu đầy cộm, dơ thối đọng ở phía trên được rồi.

Kế đến :

- Cần phải tẩy hết lớp nhờn mỏng còn dính sát tận đáy thùng của Tâm mình mà khó thể thấy được, phải lấy tay sờ vào tận đáy thùng mới nhận thấy được.
- **Cũng giống như sau khi tu-tập được thành Bồ-Tát rồi, cũng phải còn tu-tập (thử-thách) để tẩy một lớp “vô-minh” mỏng cuối cùng trước khi thành Phật vậy.**

Hễ thùng quá cao, quá to, quá rộng, quá sâu, thì phải cần tẩy nhiều tháng, nhiều năm, có khi phải trải qua vô-thỉ kiếp tu-hành mới có thể tẩy sạch hết hoàn-toàn được.

Người có Tâm trong sạch, có Tánh chân-thật, hiền lành, chất phác, lại siêng cần tu Tâm và sửa Tánh, chuyên tâm ẩn-nhẫn mà trì Chú, niệm Phật – dần-dần sẽ phát sanh trí huệ, mới phân biệt được chánh tà, đường tu tập mới rõ-ràng, Tâm mới thật sự trong sáng, mới có năng lực thắng tiến đến bờ giải-thoát được.

Chứ không nên để Tâm lâm vào trong cảnh **một bên sáng, một bên tối**, mù mờ không biết chọn lựa đường nào để đi (*nghĩa là chánh không ra chánh, tà không ra tà, nay tu pháp-môn này, mai tu theo pháp-môn khác, thấy ai giảng nghe êm tai thì bỏ nơi này, theo nơi kia, suốt cuộc đời cứ quanh-quẩn chạy theo cái danh, cái lợi v.v....*). khi màn đêm buông xuống sẽ không còn thấy được rõ ràng, tối không ra tối, sáng không ra sáng, tối không đủ tối, sáng không đủ sáng, cái tối đó chạng-vạng cũng đủ cho kẻ gian nhìn thấy được mình không biết rõ đường, đang mò-mẫm mà đi, chúng (*người tà ác, kẻ chết vật-vờng, ma quỷ đầy đường*) sẽ xông vào nắm lấy tay ta mà đưa lối, dẫn đường, chỉ dạy cho ta gây tạo nhiều điều tội ác, có khi còn lâm vào trong cảnh một tay cầm chuỗi, miệng niệm Phật, một tay cầm dao giết Phật, diệt Pháp.

Những cảnh-tượng này hiện đang xảy ra khắp nơi trên thế-giới một cách trầm-trọng, khó thể cứu-giải được. Chư Phật, chư Đại Bồ-Tát, chư Tổ-sư chỉ biết đứng nhìn mà rơi lệ...!

Cho nên,

Phải luôn đề-phòng những TÁNH (*nói trên*) của mình phát khởi ra (*xấu hay tốt*) một cách cẩn-thận, đừng để lâm vào trong cảnh :

Ma đưa lối, Quỷ dẫn đường,

Xâm xâm tìm chốn đoan trường mà đi !

Mặc dù Thầy Bổn-sư đã về với Phật để sớm cứu-độ chúng-sanh trong nạn Thiên-tai sắp đến, Pháp-Hoa Tự vẫn tiếp-nối con đường tu tập, hoằng truyền Mật-Tịnh pháp môn mà Thầy Thích Hải-Quang và Sư-tổ Đại Ninh Thích Thiên-Tâm đã để lại, khai-triển rộng ra thêm nữa và làm cho cái pháp Mật-Tịnh song-tu này lan xa; hầu giúp những người có duyên lành, đang bị lâm vào trong cảnh **“Tu mà không có Sư-thừa”** (*không có Thầy chỉ dẫn đúng pháp*), lang-thang giữa ngã ba đường, mù-mịt không biết đâu chánh, đâu tà, không biết pháp nào nên tu, pháp nào nên bỏ, pháp nào làm chánh, pháp nào làm phụ v.v... thành ra tu hoài mà không đạt được kết quả chi hết.

Trước Tam-Bảo chứng minh, Bảo-Đăng xin nguyện đem hết tâm lực, sự tu tập và học hiểu,

nhất là những kinh-nghiệm mà suốt gần 30 năm hoàng-duyên pháp môn Mật-Tịnh khai-triển và phổ-biến rộng ra, hầu giúp những ai hữu duyên hóa-giải nạn tai, nghiệp lực, thoát khỏi Ma nạn, bảo hộ thân huệ mạng và an-lành tu tập đến ngày giải thoát.

Bảo-Đăng rất mừng khi được biết một số huynh đệ, Phật tử vẫn trung-kiên chí-thành, không bỏ trì Chú, niệm Phật. Mặc dù đã bị rất nhiều sự thử-thách, khảo-đào, mất mát từ trong gia đình cho đến ngoài xã-hội, bạn bè, và môi trường chung quanh đã làm cho thối-chí, nản-lòng, mà Tâm của những huynh đệ đó vẫn một lòng kiên-cố, quy tụ về chùa tu tập để giúp cho pháp sự của Liên-Hoa Thắng-Hội Đạo-Tràng tại Pháp-Hoa Tự này vẫn được tiếp-nối, lưu-truyền.

Tổ sư có dạy :

*Thuốc không kêu cho,
Pháp chẳng khinh truyền (phải cầu học mới dạy).*

Để đáp lại tấm lòng kiên-trì đó, Bảo-Đăng sẽ chỉ dẫn lại phương cách tu tập đúng pháp, để giúp cho huynh đệ thành-tựu được “Tâm lực, Trí lực, Thần lực” của mình hầu giúp cho bản thân, cho gia đình và những người chung quanh đều được sự lợi-ích.

Cho nên, suốt một năm qua Bảo-Đăng đã khai mở chương-trình tu học từ thấp lên cao cho những ai hữu duyên muốn tu theo pháp môn Mật-Tịnh, như sau :

Cấp 1 (sơ-cơ) gồm có :

- a. Trả lời câu hỏi giáo-lý căn-bản (mà mình đang tu-tập).
- b. Trước hết phải sửa đổi Tâm cố chấp, Tâm sân hận, Tâm thương ghét, đúng sai... Sửa những Tánh xấu, Tánh tham,...nhất là những Tánh ganh-ty, đố kỵ, Tánh hay tìm lỗi người. v.v....
- c. Chỉ-dẫn ấn, Chú đúng pháp.
- d. Chỉ dẫn cách quán tưởng (cho có kết quả)
- e. Chỉ dẫn cách trích máu tả Kinh (giúp tiêu-trừ nghiệp-nạn).
- f. Đọc những Kinh sách (được chỉ dẫn), và sẽ ôn lại, và thực tập ngay tại đạo-tràng những gì đã chỉ dạy trong Kinh sách đó.

Cấp 2 (trung cấp) gồm có :

- a. Thành tựu được cách quán tưởng...
- b. Sửa được Tâm, rửa được những Tánh xấu rồi (đầu cấp một).
- c. Trì-Chú đã có được chút Thần lực rồi.
- d. Sẽ chỉ cách kiết giới.
- e. Chỉ cách vận dụng thần lực và phát huy ra thần lực.
- f. Thực tập trì Chú, quán tưởng để đưa thần lực vô mền, vô nước và bất cứ chỗ nào mình muốn.
- g. Thực tập dùng thần lực trị bệnh cho mình, và cách tẩy-độc (tà khí) trong thân thể, bệnh tứ đại và bệnh nghiệp.
- h. Trích máu tả Kinh (tiếp theo)
- i. Đọc Kinh sách, ôn bài và nhiều thử-thách kế tiếp.

Cấp 3 (cao cấp) gồm có : (Phải đầu cấp 1, cấp 2)

- a. Thực tập cách trị bệnh cho người khác, mà không cần phải đụng vào người họ.
- b. Thực-tập phương cách vận dụng thần lực lan ra xa để “hóa giải nạn Thiên-tai” chẳng may kéo đến cho những người chung quanh, mà không cần đi tới nơi.
- c. Thực tập cách nhận biết, cảm biết, và thấy biết những vật thể, hoặc vô-hình đang đứng chung quanh ta. Để biết rõ người chánh hay tà, Ma, Quỷ, hay thú Tinh đến quấy phá, rình-rập v.v... Và thực tập cách “siêu độ” cho những vong linh (có căn lành cần được giúp cho siêu thoát kiếp Ma được thăng Thiên hoặc được đầu thai).
- d. Thực tập để thành tựu được pháp-thân (biến thành ngàn tay, ngàn mắt như pháp-thân của đức Quán Thế-Âm Bồ-Tát) và cảm ứng đạo giao với Ngài.
- e. Trích máu tả Kinh đại thừa (tiếp theo).
- f. Và sẽ trải qua nhiều thử-thách, khảo-đạo không ngừng, tập giữ Tâm an-tĩnh và bất động.

Tuy thân xác còn ở Ta-bà, nhưng nếu có được cái Tâm kiên-cố, trong sạch và ẩn nhẫn tu tập thì thần thức đã ngự Liên Hoa ở Cực Lạc rồi vậy.

Tu tập đạt được hết 3 phần trên, mới có gần đủ khả-năng phụ với BỒ-TÁT cứu-độ chúng sanh. Bảo-Đăng cần thêm nhiều người có TÂM (lớn), có TÁNH (tốt), có LỰC (mạnh), và có chí khí vững bền, để phụ làm Phật sự, khai triển rộng thêm 2 pháp môn Mật-Tông và Tịnh-Độ.

Vì BỒ-TÁT cần phải mượn thêm tay người (có đạo Tâm) để cứu người. Sống ngày nào ta nên lập công với Phật, với Bồ-Tát. Khi lâm chung trực chỉ Tây Phương, kim đài thượng phẩm đã sẵn-dành cho chúng ta vậy...!

Chương-trình tu-học cho cấp một (căn-bản) trong mỗi kỳ Bát Quan Trai có đăng trên trang mạng (website) của chùa. Quý-vị nào muốn tham gia, xin gọi về chùa ngày Chủ-Nhật để ghi danh trước, vì số người đến tham dự khóa tu học có giới hạn (Bảo-Đăng chỉ nhận 10 người mới cho mỗi khóa tu).

Mỗi cấp đều phải “thi tuyển” (để được chỉ dạy tu tiến cao hơn) vì Bảo-Đăng muốn giúp cho Phật tử tu tập để đạt được cái “Tâm trong sáng”, niệm Phật được “nhất tâm” (không bị tán-loạn), đạt được “Tâm lực, Trí lực, Thần lực” và thành tựu được Pháp thân (của Bồ-Tát). Tốt nghiệp Phật trường, mới có đủ khả năng tự độ cho mình cùng phụ tay với chư Phật, chư Bồ-Tát để cứu độ người có căn lành, có đại duyên với Phật và có đại tâm cần cầu giải thoát.

Bảo-Đăng thành tâm mong mỗi chư vị đồng tu có tâm chân thật tu hành, mau biết hồi tâm thức tỉnh, rồi y theo pháp môn “MẬT-TỊNH” do cố Hòa-Thượng Đại Ninh THÍCH THIỀN-TÂM khai sáng mà nhất dạ hành trì, để bảo đảm cho bước đường “giải-thoát” và “vãng-sanh” ngay trong đời này.

Thân người khó được, đời người ngắn ngủi, Phật pháp khó được nghe, chết đi không đem theo được gì.

Nếu biết vậy, ngay từ bây giờ ta phải ráng hết sức tu (theo Phật) và giữ tâm cho hợp với đạo đức và hợp với tâm PHẬT, TRÌ CHÚ, NIỆM PHẬT, SÁM HỐI diệt tội cho thật đông-mãnh.

Được vậy, thì dù cho NGHIỆP nặng cách mấy cũng chuyển thành ra BẤT ĐỊNH-NGHIỆP. Phải chịu nhẫn, phải chịu nhục, phải kiên-trì, thì từ từ mây tan, vầng nguyệt rạng. Tội diệt rồi,

phước lành tự nhiên tăng-trưởng, lâm-chung mới mong có được chánh niệm và vãng-sanh Cực Lạc Quốc.

Ta nay may mắn có được thân người, lại được nghe đến Pháp môn Mật-Tĩnh hy hữu này, thì còn chờ gì nữa mà không phát tâm tu hành ?!

Nếu để lỡ cơ-hội ngàn vàng này, thì biết đến đời nào, kiếp nào mới có duyên gặp lại được. Lúc đó ân-hận, âu cũng đã quá muộn !

*Bảo-Đăng khuyên-nhắc người liên-hữu,
Chớ có tham, dành, giữ phận ta.
Muốn sanh Thiên, về miền Cực-lạc,
Giữ tâm chơn, nhất dạ tu-hành.
**Miệng niệm Phật, Tâm phải “quán” Phật,
Nếu “quán” sai, hồn vía sẽ phai.
Thân người mất, khó mà lấy lại,
Tâm có Phật, thành Phật chẳng sai.***

(Phụ giảng:

Chữ **“QUÁN”** ở đây nói rộng ra là lúc nào cũng tưởng nhớ tới Phật (không nhớ gì khác), tin lời Phật dạy mà thôi (không tin ai khác), **“quán”** có Phật, có Bồ-Tát như đang đứng trước mặt mình vậy, mà không nên **“quán”** gì khác.

Mỗi khi cất tiếng niệm Phật, lập tức hình-ảnh của Phật liên hiện đầy ra trong tâm-thức của mình, dần dần **“Tứ vô lượng tâm”** (từ, bi, hỷ, xả) của Phật sẽ phát sanh.

Niệm đức Quán Thế-Âm Bồ-Tát, luôn **“quán”** thấy Bồ-Tát hiện rõ trong tâm, **“hạnh Bồ-Tát”** cũng phát khởi từ-từ. Ngày lâm chung sẽ được cảm ứng đạo giao, mới bảo đảm có Phật và Bồ-Tát đến tiếp dẫn vãng-sanh Cực lạc quốc.

Vì thế, chúng ta nên thường xuyên **“kiểm tâm”** mình cho thật kỹ, QUÁN xem Phật và Bồ-Tát hiện đang ngự ở đâu ?

Trong tâm-thức của ta, hay đang bị ta bỏ quên ở ngoài sa-mạc, ngoài xa lộ, biển cả hay rừng sâu, hoặc trên núi tuyết lạnh ??

Nam-mô A-DI-ĐÀ PHẬT.

Việc Phật sự này, nếu như có tạo được chút ít phước đức căn lành chi, Bảo-Đăng xin nhất tâm hồi hướng vãng-sanh cùng trang nghiêm Tịnh-Độ khắp đến cho Tứ-ân, Tam-hữu và tất cả chúng sanh trong pháp-giới hữu-tình sớm biết tu sửa Tâm, Tánh, xa lìa tất cả khổ, đồng phát tâm Bồ-Đề, tu Bồ-Tát hạnh để phụ thêm tay với Phật, Bồ-Tát QUÁN THẾ-ÂM cứu độ thân nhân, và những chúng sanh hữu-duyên đang sống trong cảnh điên-đảo, mê-lâm, đứng giữa ngã ba đường nửa tối nửa sáng, tâm trí mù-mờ không biết chắc chắn ngã nào dẫn tới cõi Người, cõi Trời, và cõi Cực-Lạc !

Nam-Mô A-DI-ĐÀ PHẬT tác đại chứng-minh.

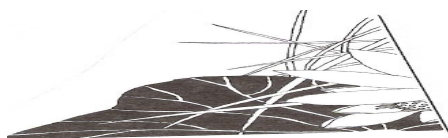
Ưu-bà-di Bồ-tát giới Bảo-Đăng
(Cẩn chí)

(Quý vị muốn học hiểu thêm về 2 pháp-môn Mật-Tịnh nên tìm đọc ở quyển Tây-Phương Nhật khóa, Kinh Niệm Phật Ba-la-mật, Niệm Phật Thập-Yếu, Nghi-thức hành trì Mật Tông & Tịnh Độ cùng Thập Nhị Danh Như-Lai Sám-Hối diệt tội, và những tập “Thư Gửi Người Học Phật” trường kỳ, nhất là cuốn Hồi-ký NIỆM PHẬT TẮNG sẽ hiểu rõ hơn về Nghiệp-lực lôi kéo trước phút lâm chung).

@

Có nhiều Phật tử mong rằng :

- *Vườn thơ Vô-Uu* sẽ trở lại thường xuyên hơn.

Vì thế trong Thư gửi người học Phật kỳ này, Bảo-Đăng xin gửi đến quý liên hữu lời thơ

KHUYẾN TU :

*Đường về cõi Phật chẳng bao xa,
Xa hay gần bởi tại Tâm ta.
Sửa tâm, Rửa tánh cho thật sáng,
Xa lìa ác hữu, tránh theo Ma.
Trì chú, Niệm Phật cho thật kỹ,
Tâm nhẹ, tình không mới vui ca.
Lìa ba ác đạo, cùng ba cõi,
Cực-Lạc trời Tây đã có Ta.*

Lập Xuân 2013
Bồ Tát giới Bảo-Đăng
(Cảm tặng)